

РЕШЕНИЕ

№ 77

гр. гр. Хасково, 13.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ХАСКОВО, VII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на осемнадесети януари през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: ХРИСТИНА З. ЖИСОВА

при участието на секретаря Михаела Кр. Стойчева
като разгледа докладваното от ХРИСТИНА З. ЖИСОВА Гражданско дело №
20225640100596 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба, подадена от „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК 831609046, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. „Ястребец“ № 23Б, с която са предявени обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 422 ал.1, вр. чл.415, ал.1 ГПК, вр. чл. 150 от Закона за енергетиката /ЗЕ/, вр. чл.79, ал.1 от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/, както и чл.86, ал.1 ЗЗД, против Д. Р. А., ЕГН *****. За претендираните суми е издадена заповед № 334 от 16.07.2021 г. за изпълнение на парично задължение по реда на чл.410 от ГПК по ч.гр.д. № 1599 по описа за 2021г. на Районен съд – Хасково.

Ищецът твърди, че на 16.06.2021 г. е депозирал заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК против ответницата Д. Р. А. за следните суми: сумата в размер на 1636.61 лева – главница, представляваща стойност на доставена и неплатената топлинна енергия за топлоснабден имот, находящ се в гр.*****, инсталация 4000215941/аб. № 181806, за периода от месец май 2017г. до месец април 2020г.; сумата в размер на 184.33 лева – лихва за периода 15.09.2018 г. – 18.05.2021 г.; 31.94 лева – главница за дялово разпределение за периода от месец май 2018 г. до месец април 2020 г.; 5.80 лева – лихва за периода 01.07.2018 г. до 18.05.2021 г., ведно със законната лихва върху главниците от 16.06.2021 г. до окончателното изплащане на вземането, както и направените по делото разноски за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение.

По така подаденото заявление било образувано ч.гр.д. № 1599 по описа за 2021 г. на РС Хасково и била издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК. На

основание чл.415, ал.1 от ГПК със съобщение, получено от ищеца на 17.02.2022г., съдията докладчик по ч.гр.д. № 1599 по описа за 2021 г. на РС Хасково указал, че дружеството може да предяви иск относно вземането си срещу ответницата в едномесечен срок.

Посочено е още в исковата молба, че ответницата била клиент на топлинна енергия /ТЕ/ по смисъла на чл. 153, ал. 1 от Закона за енергетиката /ЗЕ/, съгласно който, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост (СЕС), присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на ТЕ и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал.1, т.2 на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за ТЕ при условията и по реда, определени в Наредба № 16- 334/06.04.2007г. за топлоснабдяването. С оглед изложеното и по силата на нормативните актове, ответницата била клиент на ТЕ и за нея валиди разпоредбите на действащото за посочения период законодателство в областта на енергетиката. Така съгласно чл.150, ал. 1 от ЗЕ продажбата на ТЕ за битови нужди от топлопреносното предприятие се осъществявало при публично известни Общи условия /ОУ/ за продажба на топлинна енергия от "Топлофикация София" АД на клиенти за битови нужди в гр. София, които се изготвяли от "Топлофикация София" ЕАД и се одобрявали от Комисията за енергийно и водно регулиране. Същите влизали в сила в едномесечен срок след публикуването им в един централен и един местен ежедневник и имали силата на договор между топлопреносното предприятие и клиентите на ТЕ, без да било необходимо изричното им приемане от страна на клиентите. С тези общи условия се регламентирали търговските взаимоотношения между клиентите на ТЕ и Дружеството: правата и задълженията на двете страни; редът за измерване, отчитане, разпределение и заплащане на ТЕ; отговорностите при неизпълнение на задълженията и др. Ответникът не бил упражнил правата си по чл. 150, ал. 3 от ЗЕ (чл. 106а, ал. 3 ЗЕЕЕ) и спрямо него били влезли в сила Общите условия за продажба на топлинна енергия от "Топлофикация София" ЕАД на потребители за битови нужди в гр. София, одобрени с Решение от 2016г. на ДКЕВР, публикувани във в-к „Монитор" в сила от 10.07.2016 г. В раздел IX от ОУ - „Заплащане на ТЕ и услугата дялово разпределение", чл. 31, ал. 1 бил определен редът и срокът, по които купувачите на ТЕ са длъжни да заплащат месечните дължими суми за ТЕ. В този смисъл, задължението на ответницата за заплащане на дължимите от нея суми в размера, посочен в ежемесечно получаваните фактури, бил 45-дневен срок от датата на публикуването им на интернет страницата на Продавача, като с приетите ОУ било регламентирано, че не се начислява лихва върху прогнозните стойности през отоплителния сезон, а такава се начислявала в случай, че клиентът изпадне в забава, т.е. след изтичане на 45 дневния срок от датата на публикуване на общата фактура за съответния отоплителен сезон. С изтичането на последния ден от месеца ответниците изпадали в забава за тази сума и на основание чл.86, ал.1 от ЗЗД се начислявала законна лихва върху дължимите суми. С ОУ от 2016 г. било установено, че клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за ТЕ в 45-дневен срок от датата на публикуването им на интернет страницата на дружеството. Съгласно ОУ от 2016 г. „Топлофикация София" ЕАД начислявала обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по изготвените изравнителни сметки. От 10.07.2016 г. (влизането в сила на ОУ от 2016 г.)

дружеството ежесечно удостоверявало публикуването в интернет страницата на данни за дължими суми за ТЕ в присъствието на нотариус, като се съставяли констативни протоколи, удостоверяващи явяването на нотариус и извършените действия по публикуване на данни за дължими суми за ТЕ, чрез осигуряване на интернет достъп до индивидуалните партии на битовите клиенти в масивите на дружеството, който достъп се осъществявал чрез официалната уеб-страница на „Топлофикация София“ ЕАД на адрес: <http://toplo.bg/клиенти/> проверка на сметка.

Ищецът заявява, че ответницата използвала доставяната от дружеството ТЕ през процесния период и към настоящия момент не била погасила задължението си. На основание чл. 139 от ЗЕ разпределението на ТЕ между клиентите в СЕС се извършвало по системата за дялово разпределение при наличието на договор с лице, вписано в публичния регистър по чл. 139а от ЗЕ. В настоящия случай, в изпълнение на разпоредбата на чл. 138б от ЗЕ, собствениците в СЕС, в която се намирал имота на ответницата, сключили договор за извършване на услугата дялово разпределение на топлинна енергия с "Техем сървисис" ЕООД. Съгласно чл.32, ал.1, т.2 от ЗЕ сумите за ТЕ за процесния имот били начислявани от "Топлофикация София" ЕАД по прогнозни месечни вноски, като след края на отчетния период били изготвяни изравнителни сметки от фирмата, извършваща дяловото разпределение на ТЕ в сградата - "Техем сървисис" ЕООД на база реален отчет на уредите за дялово разпределение в съответствие с разпоредбите на Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването.

Предвид изложеното се иска да се признае за установено по отношение на ответника, че дължи на ищеца сумата 1858.68 лв., от която 1636.61 лв. за главница, представляваща стойност на незаплатена топлинна енергия, доставена за периода от месец май 2017 г. до месец април 2020 г.; 184.33 лв. – мораторна лихва за периода от 15.08.2018 г. до 18.05.2021 г., 31.94 лева – главница за дялово разпределение за периода от месец май 2018 г. до месец април 2020 г.; 5.80 лева – лихва за периода 01.07.2018 г. до 18.05.2021 г., ведно със законната лихва върху главниците от 16.06.2021 г. до окончателното изплащане на вземането. Претендират се направените разноски в настоящото и в заповедното производство.

Ответникът, чрез назначения му особен представител, счита предявените икове за допустими, но частично неоснователни и недоказани по размер. Не ставало ясно, доколкото не били представени записванията по счетоводните документи, дали претендираните количества топлинна енергия били действително консумирани от ответника, дали е имало монтиран индивидуален топломер /уред за дялове разпределение/, дали са били отчитани действително потребяваните количества топлоенергия, дали е бил спазен нормативно определения в Наредбата за топлоснабдяването и публичноизвестните Общи условия към Договора ред за разпределение на потребената топлоенергия, дали правилно са били фактурирани потребените количества топлоенергия. В тази връзка се оспорват представените справки и извлечения с твърдение, че направените в тях записвания били неистински и не се ползвали с доказателствена сила. Оспорва се също така също така и редовността на воденото счетоводство, респективно на непредставените данъчни фактури на база прогнозните месечни вноски и изравнителни сметки. Прави се възражение и за изтекла

погасителна давност за вземанията на ищеца за процесния период 01.05.2017г. до 30.04.2018г. Претендира присъждане на разноски, съответстващи на отхвърлената част на иска. При условията на евентуалност прави възражение за прекомерност на претендираните от ищеца разноски.

Третото лице - помагач на страната на ищеца „Техем сървисис“ ЕООД, конституирано с Определение № 1559/13.09.2022 г., счита предявените иски за основателни и доказани.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в съвкупност, както и доводите на страните, съобразно изискванията на чл. 235, ал. 2, вр. чл. 12 ГПК, приема за установено от фактическа страна следното:

От Удостоверение за наследници № 00419/15.02.2010г. по отношение на Р. А. А., издадено от Община Хасково се установява, че същият е починал на 24.01.2010 г. и е оставил единствен свой наследник – дъщеря си Д. Р. А. – ответник в настоящото производство.

С Писмо с № ОИ-30-28/26.03.2014г. на Столична община, район „Люлин“ е уведомила Директора на Дирекция „Обслужване на клиенти и управление на вземанията“ в „Топлофикация София“ ЕАД, че с договор за покупко-продажба от 03.02.1994 г., издаден въз основа на Заповед № ДИ-03-903 от 23.12.1993 г. ап. № 18, находящ се в ж.к.*****, е продаден на Р. А. А. и не се установява жилището да е общинска собственост.

Със заявление – декларация вх. № СП 1202 от 19.07.2010г. ответницата е поискала от ищцовото дружество на нейно име да бъде открита партида за топлоснабден имот на адрес: ж.к.***** с аб. № 181806 съобразно Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „Топлофикация София“ – ЕАД на клиенти в град София. В същото заявление – декларация е отбелязано, че домакинството се състои от 1 член и апартамента не се ползва, както и че в имота няма да се ползва топлинна енергия и топла вода.

Като писмено доказателство по делото е приложен от ищеца и договор № 909/07.10.2002 г., сключен между "Виттера Енерджи Сървисиз" ЕООД и Етажна собственост на адрес: гр. ***** , представлявана от С. А. Д. и Л. Б. Р.. Предмет на договора е извършването на услугата топлинно счетоводство на разходите за отопление и топла вода.

С протокол от Общото събрание на собствениците на етажната собственост с адрес: ж.к.***** , ТР Люлин от 13.09.2002 г. е взето решение да се сключи договор с "Виттера Енерджи Сървисиз" ЕООД за въвеждане на топлинно счетоводство на разходите за отопление и топла вода, избрани са за пълномощници три лица. С. А. Д. е избрана за пълномощник, който да представлява ЕС и сключи споразумителен протокол с „Топлофикация – София“ ЕАД от тяхно име и за тяхна сметка, при извършване на услугата „Дялово разпределение“ (т.нар. топлинно счетоводство). Протокола на ОС е придружено от списък на абонатите от ЕС – Приложение II, на което срещу 181806 е отразено „желае да монтира топломер“, но не е положен подпис или име срещу този абонатен номер.

Относно конкретните процесни задължения на ответника, ищецът е представил по делото

справка /Справка – извлечение за абонат № 4000215941, съставена на 18.05.2022г./ за задълженията на ответника, които съвпадат с претендираните такива в исковата молба, както и общо три съобщения към фактура.

Първото е към фактура № 1005599571 с дата на издаване/ дата на данъчно събитие – 31.07.2020 г. за обща дължима сума от 1126,86 лева, представляваща окончателно дължима сума за реално консумирана ТЕ за периода 01.05.2019 г. – 30.06.2019 г., 01.07.2019 г. – 30.03.2019 г. и 01.04.2020 г. – 30.04.2020 г. с ДДС; включваща описани суми за отопление с нулеви стойности и подгряване на вода, с посочен срок на плащане – 14.09.2020 г. В съобщението са описани и издадените кредитни известия към фактури за прогнозно начислена топлинна енергия за същия период, информация за окончателното задължение за периода 01.05.2019 г. – 30.04.2020 г., възлизащо на 1067,05 лв. след отразено плащане на сума в размер на 54,58 лв., както и данни за формиране на сума за възстановяване във връзка с промяната на цената на топлинната енергия в размер на 17,98 лв. Второто съобщение е към фактура № 0106500375 с дата на издаване/ дата на данъчно събитие – 31.07.2019 г. за обща дължима сума от 176,30 лева, представляваща окончателно дължима сума за реално консумирана ТЕ за периода 01.05.2018 г. – 30.06.2018 г. с ДДС, включваща описани суми за отопление и подгряване на вода, последните отново с нулеви стойности, с посочен срок на плащане – 14.09.2019 г. В съобщението са описани и издадените кредитни известия към фактури за прогнозно начислена топлинна енергия за същия период, както и изравнение, подадено от ФДР. Последното, представено от ищцовото дружество съобщение е към фактура № 0096689588 с дата на издаване/ дата на данъчно събитие – 31.07.2018 г. за обща дължима сума от 594,51 лева, представляваща окончателно дължима сума за реално консумирана ТЕ за периода 01.05.2017 г. – 30.04.2018 г. с ДДС, включваща описани суми за отопление и подгряване на вода, последните отново с нулеви стойности, с посочен срок на плащане – 14.09.2018 г. Отражено е плащане на суми по фактури в размер на 387,29 лв., както и сума за плащане от абоната за периода – 207,22 лв. В съобщението са описани и издадените кредитни известия към фактури за прогнозно начислена топлинна енергия за същия период, както и изравнение, подадено от ФДР.

От материалите, съдържащи се в ч. гр. д. № 1599 по описа за 2021 г. на РС-Хасково, приложено като доказателство по настоящото производство, се установява, че въз основа на изпратено по компетентност заявление с вх. № 14506/16.06.2021 г. на СРС в полза на ищеца срещу ответника е издадена Заповед № 334 от 16.07.2021 г. за изпълнение на парично задължение по реда на чл.410 от ГПК за процесните суми, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 16.06.2021 г. Заповедта за изпълнение е връчена на длъжника по реда на чл. 47, ал. 5 ГПК и с разпореждане от 02.02.2022 г. на ищеца е указано, че може да предяви иск за установяване на вземанията си в едномесечен срок. В изпълнение на указанията на Районен съд – Хасково, в законоустановения срок е била предявена и исковата молба по настоящото дело.

В материалите, съдържащи се в ч. гр. д. № 1599 по описа за 2021 г. на РС-Хасково са представени от заявителя и публикуваните във вестник "Монитор" от 11.07.2016 г. Общи

условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от "Топлофикация София" ЕАД на клиенти в гр. София, одобрени с решение № 0У-1/27.06.2016 г. на ДКЕВР, а по настоящото производство, Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „Топлофикация София“ – ЕАД на клиенти в град София, публикувани във в-к „19 минути“ на 10.02.2014 г.

По делото е представен и Договор № Д-0-67/03.06.2020 г. при общи условия за извършване на услугата дялово разпределение на топлинната енергия по чл. 139в, ал. 2 ЗЕ между ищеца и третото лице – помагач, както и Договор за прехвърляне на дружествен дял, подписан на 19.08.2014г. между „Иста Интернешънъл ГмбХ“ ЕООД и „Техем Енерджи Сървисис ГмбХ“; Удостоверение от 21.01.2008г., издадено от Софийски градски съд по ф.д. №10586/1997 за актуалното състояние, получено вследствие всички извършени промени по партидата до 28.12.2007г. на фирма „Иста Българи“ ЕООД.

По искане на третото лице – помагач, към доказателствения материал по делото са приобщени и съставените от последния Индивидуални справки за отопление и топла вода /корекция/ от 28.09.2018г., 30.10.2019г. и 01.10.2020г. на абонатен №181806 и клиент ответницата Д. Р. А. за отчетни периоди 01.05.2017г. - 30.04.2018г. и 01.05.2018г. - 30.04.2019г. и 01.05.2019г.-30.04.2020 г.

Видно от Протоколи от 03.05.2018г., 13.05.2018г., 30.05.2020г. и 03.06.2020г. от представител на „Техем Сървисис“ ЕООД за първо и второ безплатно посещение на адрес ***** за отчет на разпределители/топломери и водомери за топла вода, на посочените дати не е осигурен достъп до изброени имоти, вкл. и до апартамент 18 като на протоколите за второ посещение е отразено, че на входните врати на тези имоти са залепени стикери за неотчетени уреди и последиците за клиента.

Според Главен отчет/проверка №0920/05955 0019/0-10 от 25.04.2019г. за период 01.05.2018г.-30.04.2019г. на ответницата с клиентски №181806 на третото лице – помагач е отчетено показание на уред № 3521983 с № на пломба 2294481 – 30, като е положен подпис от клиента и служител на „Техем Сървисис“ ЕООД.

От заключението на допуснатата съдебно-счетоводна експертиза се установява, че при ищеца и при третото лице – помагач няма платени сметки за имота на ответницата през процесния период. Непогасените му задължения са в следните размери: 1636,61 лв. за главница за топлинна енергия и 31,94 лв. за дялово разпределение, и 190,13 лв. законна лихва, от които 184,33 лв. върху главницата от 1636,61 лв. от първия ден след срока на плащане (30.06.2018 г.) до 18.05.2021 г. и 5,80 лв. върху главницата от 31,94 лв. за същия период.

От заключението на допуснатата съдебно-техническа експертиза се установява, че от „Техем сървисис" ЕООД са извършвани ежемесечни отчети по общия топломер в СЕС на адрес: гр. ***** , за процесния период, като от същото дружество е извършено разпределението на ТЕ за партидата на процесния имот в съответствие с нормативната уредба за периода на потребление м.05.2017 г. - м.04.2020 г. Размерът на дължимите суми

към „Топлофикация София“ ЕАД за топлинна енергия за абонатен № 181806, са както следва: 282,83 лв. с ДДС за периода 05.2017 г. – 04.2018 г., 440,69 лв. с ДДС за периода 05.2018 г. – 04.2019 г. и 887,45 лв. с ДДС за периода 05.2019 г. – 04.2020 г.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Предявени са при условията на обективно кумулативно съединение искове с правно основание чл. 422 ал.1, вр. чл.415, ал.1 ГПК, вр. чл. 150 ЗЕ, чл.79, ал.1 ЗЗД и чл.86, ал.1 ЗЗД, които са процесуално допустими, доколкото изхождат от заявител по образувано заповедно производство срещу длъжника в едномесечния срок от уведомяването му за връчването на издадената заповед за изпълнение относно процесните вземания при условията на чл. 47, ал. 5 ГПК.

Разгледани по същество, първите два от тях са частично основателни, а третият и четвъртият - неоснователни като съображенията за това са следните:

За да бъдат исковете основателни, е необходимо при условията на пълно и главно доказване да бъде установено от ищеца наличието на следните материални предпоставки /юридически факти/ - съществуването на валидно облигационно правоотношение с описаното в исковата молба съдържание, изпълнението на задълженията си по него за доставка на топлинна енергия, обема на реално доставената за процесния имот топлинна енергия за исковия период, съответствието на стойността ѝ със спорната сума, отразена в представените по делото фактури и наличието на разходи за дялово разпределение и изискуемостта на вземанията. По исковете за обезщетение за забава – възникването на главните парични задължения, настъпването на тяхната изискуемост, падежиране на главните задължения по твърдения в общите условия начин и съответствието между размера на мораторната лихва и претендираната сума.

Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ клиент на топлинна енергия за битови нужди е собственикът или титулярят на вещното право на ползване на топлоснабдявания имот. Разпоредбата установява кой е страна по облигационното отношение с топлопреносното предприятие, като меродавно е притежанието на вещно право върху имота – собственост или вещно право на ползване. Същевременно съгласно т. 1 от Тълкувателно решение от 17.05.2018 г. по тълк.д. № 2/2017 г., ОСГТК, клиенти на топлинна енергия за битови нужди могат да бъдат и правни субекти, различни от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, ако ползват имота със съгласието на собственика или носителя на вещното право на ползване, за собствени битови нужди, и са сключили договор за продажба на топлинна енергия за този имот при общите условия на топлопреносното предприятие.

Няма спор по делото, че с договор за покупко-продажба от 03.02.1994 г., издаден въз основа на Заповед № ДИ-03-903 от 23.12.1993 г., наследодателят на ответницата Р. А. А. е бил собственик на процесния недвижим имот, както и че същата според приложеното по делото Удостоверение за наследници е единствен негов наследник. Със заявление – декларация вх. № СП 1202 от 19.07.2010г. ответницата е поискала от ищцовото дружество на нейно име да бъде открита партида за топлоснабден имот на адрес: ж.к.***** с аб. № 181806

съобразно Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „Топлофикация София“ – ЕАД на клиенти в град София, следователно и с оглед на цитираното тълкувателно решение е била клиент на ищеца по договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди.

От представените по делото писмени доказателства и заключението на СТЕ се установява, че сградата в процесния период е била топлоснабдена и че в сградата е било въведено и дялово разпределение, за което е взето решение от етажните собственици.

От посоченото следва, че е установено принципното съществуване на облигационно отношение между ищеца и ответника, произтичащо от договор за продажба на топлинна енергия, по който ищецът е доставял топлинна енергия. Съдържанието на този договор е уредено в представените общи условия, утвърдени от ДКЕВР, които обвързват ответницата дори и без да ги е приела изрично съгласно нормата на чл. 150, ал. 2, изр. 2 от ЗЕ и доколкото не се твърди и установява изключението по чл. 150, ал. 3 от ЗЕ. Представени са и доказателства за публикуване на относимите общите условия.

За да се породи претендираното парично вземане в полза на ищеца, е необходимо той да е изпълнил насрещните си задължения по договора за доставка на топлинна енергия. От представените по делото писмени доказателства и от назначената СТЕ се установява изпълнение на задълженията на ищеца по договора за доставка на топлинна енергия. Обстоятелството колко точно количество топлинна енергия е доставено в сградата и в жилището е от значение единствено към доказването на размера на иска, като евентуалната недоказаност на този размер не може да доведе до отхвърлянето му съгласно нормата на чл. 162 от ГПК, според която иск, доказан по основание, не може да бъде отхвърлен, а за размера му съдът следва да ползва заключението на вещи лица или своята преценка. В случая количеството на доставената в цялата сграда топлинна енергия е отчетено от общия топломер, който според заключението на приетата СТЕ отговаря на метрологичните изисквания. Съобразно чл. 139, ал. 1 от ЗЕ разпределението на отчетената от общия топломер топлинната енергия между отделните етажни собственици е извършено по системата на дяловото разпределение по начина, регламентиран в действащата през периода нормативна уредба.

На основание чл. 153, ал. 6 от ЗЕ потребителят дължи цена за топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация. Решение № 5 от 22.04.2010 г. по конст.д. № 15/2009 г. на Конституционния съд определя сградната инсталация за отопление и горещо водоснабдяване за обща етажна собственост (чл. 140, ал. 3 от ЗЕ). Сградната инсталация за отопление и горещо водоснабдяване са обща етажна собственост и по смисъла на Закона за енергетиката, Закона за собствеността и Закона за управление на етажната собственост. Съгласно тълкуването на Конституционния съд при съсобствените вещи в сгради етажна собственост, след като всички обитатели участват в ползите им, изразяващи се в отопляване на цялата сграда, те трябва да участват и в тежестите, изразяващи се в заплащане на стойността на полученото количество топлинна енергия за общите части и сградната инсталация. Ето защо всички собственици и носители на вещни права следва да се считат за

потребители и да поемат ползите и тежестите, свързани с употребата на общата вещ, включително и сградната инсталация.

Съгласно Тълкувателно решение от 25.05.2017 г. по тълк.д. № 2/2016 г., ОСТК ВКС за отношенията, възникващи при доставяне на топлинна енергия за битови нужди в сграда етажна собственост се прилагат разпоредбите на ЗЕ, които не противоречат на разпоредбата на чл. 62 ЗЗП вр. § 1 ДР ЗЗП. Доколкото последните правила са въведени в законодателството ни за транспониране на Директива 2011/83/ЕС на Европейския парламент и на Съвета, за изменение на Директива 93/13/ЕИО на Съвета и Директива 1999/44/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и за отмяна на Директива 85/577/ЕИО на Съвета и Директива 97/7/ЕО на Европейския парламент и на Съвета, то съдът приема, че не е налице противоречие с европейското законодателство за защита на интересите на потребителите досежно дължимостта на суми за сградна инсталация и досежно начина на отчитане на потребената енергия – с прогнозни суми и изравнителни сметки.

Предвид чл. 155 от ЗЕ от начислените суми по прогнозно потребление следва да се приспадат сумите по изравнителните сметки за възстановяване на клиента и да се прибавят сумите по изравнителните сметки за доплащане. При това само тези изравнителни сметки, които са за отчетните периоди. Прихващането на суми по изравнителни сметки за възстановяване на клиента със стари задължения отпреди исковия и отчетните периоди е счетоводна операция на ищеца, която няма опора нито в закона, нито в общите условия на ищеца. То би представлявало предварителен отказ от неизтекла давност и е недопустимо.

Както бе посочено вече по-горе, според представения отчет от третото лице - помагач от 25.04.2019г., носещ подписа и на ответницата и неоспорен от нея, през част от процесния период е бил осигурен достъп за отчет на уредите за дялово разпределение. От заключението на кредитираната СТЕ се установява, че в имота е потребявана само топлинна енергия за БГВ. Съгласно заключението на вещото лице извършеното разпределение на топлинната енергия в топлоснабдения имот е извършено в съответствие с нормативната уредба. Същевременно се установява още, че са отчислявани за сметка на ищцовото дружество технологичните разходи за топлинна енергия в абонатната станция. При изготвянето на заключението си, СТЕ е ползвала освен материалите по делото, и предоставените ѝ от ищеца допълнителни данни за отчетените показания на общия топломер в СЕС и приспаданото количество ТЕ за технологични разходи ежемесечно, както и данни за дялово разпределение на ТЕ за разпределение и за изравнителните сметки, изготвени от третото лице – помагач за ответницата и процесния имот. Така, във връзка с констатациите на съдебнотехническата експертиза се установява, че ищецът е изпълнил насрещните си задължения по договора за доставка на топлинна енергия за процесния топлоснабден имот.

От заключението на назначената ССЧЕ пък се установи, че фактурираните задължения за топлинна енергия за имота на ответницата за периода м.05.2017 г. – м. 04.2020 г. са непогасени, като изравнителните сметки за същия период са включени в три броя фактури. Вещото лице е констатирало, че за посочения исков период ответницата не е направила

плащания по задължението си в общ размер от 1858,68 лв., включващо 1636,61 лв. за главница за топлинна енергия и 31,94 лв. за дялово разпределение, и 190,13 лв. законна лихва, от които 184,33 лв. върху главницата от 1636,61 лв. от първия ден след срока на плащане (30.06.2018 г.) до 18.05.2021 г. и 5,80 лв. върху главницата от 31,94 лв. за същия период.

Тук е мястото да се посочи, вкл. и във връзка с възраженията на ответника, че доказателствената сила на счетоводните книги не е равнозначна на материалната доказателствена сила на официален свидетелстващ документ. Тя е производна, което следва от изискването, установено в разпоредбата на [чл. 182 ГПК](#), те да бъдат редовни, т. е. всяко вписване в тях да бъде въз основа на документи, които доказват извършеното вписване. Редовността на счетоводните книги, обаче, не се предполага, тя трябва да бъде доказана от страната, която се позовава на тях. Ищецът има процесуалното задължение да установи при условията на пълно и главно доказване правопораждащите факти, от които черпи изгодни за себе си последици. Ето защо съдът не би могъл да основе решението си само на едностранно съставените от ищеца фактури и извлечение от сметка, оспорени в случая от ответната страна. В разглеждания случай обаче, по делото са събрани и индивидуални справки за отопление и топла вода и заключения на вещи лица, въз основа на които може да бъде извършена преценката, че извършените от ищеца вписвания в счетоводните книги са достоверни.

Ето защо, следва да се приеме, че в тежест на ответницата е възникнало задължението да заплати на ищеца горепосочените суми за главница за доставка на топлинна енергия.

Тук е мястото да се обсъди ответното възражение за погасяването на това задължение по давност. Според Тълкувателно решение № 3 от 18.05.2012 г. по тълк. дело № 3/2011 г. на ВКС, ОСГТК, понятието "периодични плащания" по смисъла на чл. 111 б. "в" от ЗЗД се характеризира с изпълнение на повтарящи се задължения за предаване на пари или други заместими вещи, имащи единен правопораждащ факт, чийто падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите на плащанията са изначално определени или определяеми без да е необходимо периодите да са равни и плащанията да са еднакви. Вземанията на топлофикационните дружества за потребена топлинна енергия са периодични плащания, тъй като са за изпълнение на повтарящи се парични задължения, произтичат от единен правопораждащ факт - договор за доставяне на топлинна енергия, падежът им настъпва през предварително определени интервали от време и размерите на плащанията са определяеми, независимо от това дали отделните плащания са с еднакъв или различен размер.

Предвид обстоятелството, че искът се счита предявен от момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК, в случая – 16.06.2021 г., на основание чл. 422, ал. 1 от ГПК, към този момент е изтекла погасителната давност за вземанията, станали изискуеми преди 16.06.2018 г. Същевременно, релевантен в случая е периодът на потребление на топлинната енергия, за който се отнася съответната фактура, а не датата на издаването ѝ и посоченият в нея срок за плащане. Издаването на общата

фактура и изравнителната сметка не установява нововъзникнало задължение на клиента на топлинна енергия, а съставлява способ за определяне окончателния размер на консумираната топлинна енергия. Ето защо се налага изводът, че периодът на потребление на топлинна енергия, за който са издадени фактури - 01.05.2017 г. – 15.06.2018 г., включително, е покрит от изтеклата погасителна давност, тъй като е приложима за тези вземания кратката 3-годишна погасителна давност - чл. 111 б. "в" пр. последно от ЗЗД.

По отношение на вземанията за този период приложение намират Общите условия за продажба на топлинна енергия от ищцовото дружество на потребители за битови нужди в гр. София, одобрени с решение № ОУ 1/27.06.2016 г. на ДКЕВР, публикувани във вестник "Монитор" от 11.07.2016 г. Съгласно чл. 33, ал. 1 от ОУ, клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия в 45 дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Тези задължения са срочни, като по силата на чл. 114, ал. 1 от ЗЗД давността за тях започва да тече от момента на настъпване на изискуемостта, т.е. от деня на падежа /тъй като срокът е уговорен в полза на длъжника и кредиторът не може да иска предсрочно изпълнение/. Относно размера на погасената по давност част от вземането за главница за ТЕ, съдът взема предвид заключението на съдебно– счетоводната експертиза и представените съобщения към фактура № 0096689588, както и справка от ищеца, от които следва че погасената по давност сума за ТЕ възлиза на 207,22 лв.

По изложените съображения искът за главница за топлинна енергия за периода м. 05.2017 г. до м. 04.2020 г. следва да се уважи частично, а именно: за сумата от 1429,39 лв. /1636,61 лв. – 207,22 лв./, представляваща стойност на доставена и незаплатена топлинна енергия за периода от м. 05.2018 г. до м. 04. 2020 г., включително, ведно със законната лихва от 16.06.2021 г. /датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК/, като този иск за разликата до пълния му предявен размер от 1636,61 лв. и за периода от м. 05. 2017 г. до м. 04.2018 г. като неоснователен и недоказан, респ. като погасен по давност, следва да се отхвърли.

Доколкото задълженията за заплащане на горепосочената главница е срочно, то с неплащането му на уговорените падежи, ответникът е изпаднал в забава и дължи на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД обезщетение в размер на законната лихва. Според чл. 33, ал. 2 от приложимите горесцитирани ОУ, клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 2 и 3 за потребеното количество топлинна енергия в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. След изтичането на този срок и на основание чл. 33, ал. 4 и 5 от ОУ, продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва върху тези задължения, а купувачът го заплаща от деня на забавата до момента на заплащане на дължимата сума за ТЕ. Видно от цитираната по-горе справка от ищеца, същият е начислил върху сумата от 207,22 лв. мораторната лихва в размер на 54,58 лв, която не се дължи по изложените вече съображения от съда поради погасяване по давност на главницата за ТЕ. Освен горното следва да се допълни още и че според цитираното съобщение към фактура № 0096689588 ответницата е заплатила всички суми във връзка с издадените фактури за прогнозно начислена топлинна енергия за периода 01.05.2017 г. –

30.04.2018 г. в общ размер на 387,29 лв.

С оглед изложеното съдът намира, че искът по чл. 86 ЗЗД следва да бъде уважен за сума в размер на 129,75 лв. /184,33 лв. – 54,58 лв./ за претендирания период от 15.09.2018г. до 18.05.2021г., като бъде отхвърлен за разликата до пълния предявен размер от 184,33 лв.

Във връзка с исковете върху вземанията за дялово разпределение, следва да се посочи, че в сградата, в която се намира собственият на ответницата имот, е въведена системата на дялово разпределение и такова се извършва от третото лице-помагач – лицензиран субект по чл. 139а от ЗЕ. Задълженията на ищеца по договора за продажба са да доставя и продава топлинна енергия, а на ответника - да я заплаща съобразно цените, одобрени от КЕВР, и на падежите, посочени в общите условия на ищеца.

Съгласно чл. 186, ал. 2 ЗЗД разносните по предаването на вещта и по тегленето и меренето ѝ са в тежест на продавача. Предвидените в чл. 36 от ОУ на ищеца разноски за изготвяне на изравнителна сметка и отчет на уреди за топлинно разпределение са именно разноски, попадащи в предметния обхват на чл. 186, ал. 2 ЗЗД, по аргумент и от чл. 110, ал. 2 ЗС. Нормата е диспозитивна, като не съществува пречка за дерогирането ѝ както с нарочно писмено съглашение между ищеца и ответника, така и с клауза в общи условия, одобрени от надлежния държавен орган. Именно това се е опитал да стори ищецът, приемайки общите условия от 2014г. и тези от 2016г. Същевременно нищо в посочената законова разпоредба не сочи, че за купувачите на топлинна енергия се предвижда задължение да предплащат разноски по чл. 186, ал. 2 от ЗЗД на ищеца. Такава уговорка не е включена в ОУ, поради което за основателността на главния иск за дялово разпределение, ищецът трябва да установи, че е заплатил на третото лице-помагач визираната сума, което той не е сторил. Дори да се приеме, че подобно задължение за предплащане на разноски може да се изведе от уреденото право на ищеца да определя по съглашение с третото лице-помагач реда и начина на заплащане на услугата, то отново в тежест на ответника не би възникнало задължение за заплащането на главницата. Това е така, защото клауза, предвидена в общите условия на търговец продавач, според която той има право едностранно да определя ред и начин на плащане на задължения за разноски в тежест на потребителя, е неправомерна по смисъла на чл. 143 ЗЗП. Нормата на чл. 186, ал. 2 ЗЗД може да се дерогира по обща воля на страните по договора за продажба, но когато едната страна е потребител, съглашението следва ясно да урежда правата и задълженията на страните и предпоставките за дерогацията. В случая ОУ на ищеца не отговарят на това изискване, те дават възможност на търговеца едностранно да определя падеж на задължението и начин на неговото възникване, поради което съдът приема, че клаузата е нищожна и вземането за стойност на услуга „дялово разпределение“, не е валидно възникнало в полза на ищеца.

По изложените съображения главният иск за сумата за дялово разпределение в размер на 31,94 лв. подлежи на отхвърляне, а с него и акцесорната претенция за мораторна лихва на стойност 5,80 лв.

Акцесорната претенция за мораторна лихва е неоснователна и на още едно основание. В общите условия липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна

енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД, а по делото не са представени доказателства за отправена покана от кредитора за плащане на това задължение от дата, предхождаща подаването на исковата молба, поради което и тази акцесорна претенция се явява неоснователна.

Съгласно т. 12 на Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014 г. по тълк. д. № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, съдът, който разглежда специалните установителни иски, предявени по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК, следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени и в заповедното производство, и то с осъдителен диспозитив, като съобразно изхода на спора разпредели отговорността за разноските както в исковото, така и в заповедното производство.

В случая към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение ответникът е дал повод за образуване на заповедното производство, тъй като към този момент, а и към настоящия, не е погасил процесните вземания. Ето защо следва да бъде ангажирана отговорността му за сторените от ищеца разноси по ч. гр. д. № 1599 по описа за 2021 г. на РС – Хасково.

В заповедното производство ищецът е направил разноси от 37,17 лева за държавна такса и 50,00 лева за юрисконсултско възнаграждение или в общ размер на 87,17 лева. От представените по него писмени доказателства се установява, че те са действително направени, но съобразно установените по делото размери на спорните вземания, те следва да се намалят на общо 73,12 лв.

С оглед изхода на настоящото производство и че ищецът претендира разноси, на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК, на същият следва да се присъдят такива в размер общо 943,94 лв., съразмерно на уважената част от исковите и съобразно представения списък по чл. 80 ГПК. От представените по него писмени доказателства се установява, че ищецът е направил в исковото производство разноси от 178,29 лева, за държавна такса, общо 847,00 лева за възнаграждения за вещи лица и 360,00 – депозит за особен представител на ответника, а на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК съдът определя юрисконсултско възнаграждение от 100 лева, или общо разноси от 1125,29 лева.

На ответника не се дължат разноси, тъй като по делото липсват твърдения и доказателства за извършването на такива от негова страна.

Мотивиран от горното, съдът

Р Е Ш И:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО, на основание чл. 422 ал.1, вр. чл.415, ал.1 ГПК, вр. чл. 150 ЗЕ, чл.79, ал.1 ЗЗД и чл.86, ал.1 ЗЗД, по отношение на Д. Р. А., ЕГН *****, с адрес гр. *****, че дължи на „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК 831609046, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. „Ястребец“ № 23Б, следните суми: сума в размер на 1429,39 лв., представляваща стойност на доставена и неплатена топлинна енергия за топлоснабден имот, находящ се в гр.*****, инсталация 4000215941/аб. № 181806, за периода от м. 05.2018 г. до м. 04. 2020 г., ведно със законната лихва върху

главницата, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по ч. гр. д. № 1599 по описа за 2021г. на Районен съд – Хасково - 16.06.2021 г. до окончателното ѝ изплащане; сума в размер на 129,75 лв., представляваща мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода 15.09.2018г. до 18.05.2021г., като иска за главница в останалата му част за разликата до пълния предявен размер от 1636,61 лв. и за периода от м. 05.2017 г. до м. 04.2018 г. включително, както и иска за мораторна лихва в останалата му част за разликата до пълния предявен размер от 184,33 лв. **ОТХВЪРЛЯ.**

ОТХВЪРЛЯ предявените от „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК 831609046, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. „Ястребец“ № 23Б против Д. Р. А., ЕГН *****, с адрес гр. ***** искове с правно основание чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата в размер на 31,94 лв., представляваща главница за дялово разпределение за периода от месец май 2018 г. до месец април 2020 г. и сумата в размер на 5,80 лв., представляваща мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение за периода 01.07.2018г. до 18.05.2021 г.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК Д. Р. А., ЕГН *****, с адрес гр. ***** да заплати на „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК 831609046, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. „Ястребец“ № 23Б сума в общ размер на 1017,06 лв., от която сума в размер на 943,94 лв., представляваща направени разноси по настоящото дело и сума в размер на 73,12 лв. , представляваща направени разноси по ч. гр. д. № 1599 по описа за 2021г. на Районен съд – Хасково, за които е издадена Заповед № 334 от 16.07.2021 г. за изпълнение на парично задължение по реда на чл.410 от ГПК по ч. гр. д. № 1599 по описа за 2021г. на Районен съд – Хасково, съразмерно на уважената част от исковите.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на трето лице - помагач на страната на ищеца - „Техем сървисис“ ЕООД, ЕИК 130036512, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Проф. Г. Павлов" № 3.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд Хасково в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Хасково: /п/ не се чете

Вярно с оригинала!

Секретар: М. С.